

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 25Co/11/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8322203646
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marian Hoffmann, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8322203646.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Eduarda Valenčina, v právnej veci žalobcu: A. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XXX, XXX XX D., proti žalovanému: Slovenská republika v zastúpení Ministerstvo financií SR, IČO: 00 151 742, so sídlom Štefanovičová 5, 817 82 Bratislava, o antidiskriminačnej žalobe a o zaplatení 300,- Eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné 5C/1/2022 – 45 zo dňa 21. marca 2023

rozhodol:

- P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie.
- Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

- Súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom zo dňa 21. marca 2023 tak, že „I. Žalobu zamietá.
 - Žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súdny úradník po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.
 - Zamieta návrh na prerušenie konania.“.
2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou, doručenou súdu dňa 28.11.2022, označenou ako antidiskriminačná žaloba, domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 300,- eur titulom finančného príspevku podľa § 30t zákona č. 67/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach vo finančnej oblasti v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 67/2020 Z.z.“), pretože žalobca mal za to, že splnil všetky zákonom stanovené podmienky na jeho vyplatenie.
3. Predmetnú žalobu žalobca odôvodnil tým, že zaslal Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky prostredníctvom predpísaného tlačiva podnet, v ktorom vyplnil požadované údaje o jeho očkovaní, avšak tento orgán na jeho podnet nereagoval. Následne tento orgán žalobca kontaktoval telefonicky, kde mu bolo oznámené, že kontaktovaný orgán je len medzičlánkom, ktorý zasiela šeky na základe oznámenia žalovaného a žalobca uvedený príspevok zrejme neobdržal z dôvodu, že nespĺňa podmienku zákona, nakoľko tento bol očkovaný mimo územia SR. Podnetom zo dňa 27.4.2022 zaslal žalobca prostredníctvom elektronickej podateľne podnet žalovanému, kde ho vyzval na zaujatie stanoviska, prečo mu nebol zaslaný šek titulom finančnej pomoci seniorom podľa § 30t zákona č. 67/2020 Z.z., avšak na uvedenú výzvu žalovaný neodpovedal.

4. Žalobca mal za to, že výklad ustanovenia § 30t zákona č. 67/2020 tak, ako to uviedlo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky je extenzívny a odporuje účelu toho, čo zákonodarca prijatím predmetnej právnej úpravy sledoval a to ochrane seniorov ako skupiny najzraniteľnejších obyvateľov. Mal za to, že uvedený postup naplňa znaky diskriminácie a to konkrétne §2a ods. 2 a 3, § 5 a § 9 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len antidiskriminačný zákon). Žalobca má za to, že nemôže byť na jeho ujmu, že sa zaočkoval pred účinnosťou predmetnej právnej úpravy ako aj mimo územia Slovenskej republiky, pretože Slovenská republika je súčasťou EÚ a pri splnení zákonných podmienok v ktoromkoľvek členskom štáte únie, platí zásada, že právne účinky nadobudnutých práv a povinností platia v plnej miere, bez obmedzenia v každom členskom štáte, tak ako v domovskom. Žalobca taktiež poukázal aj na to, že Slovenská republika vstupom do Európskej únie sa zaviazala, že implementuje do svojho právneho poriadku zákonné normy únie a tieto budú nadriadené nášmu právnomu poriadku, preto podľa názoru žalobcu nemôže mu byť na škodu, že sa dal očkovať v Českej republike a z dôvodu reciprocity mal za to, že splnil všetky podmienky na vyplatenie finančného príspevku podľa § 30t zákona č. 67/2020 Z.z.

5. Súd I. inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a jej prílohami a to žiadosťou žalobcu o vyplatenie finančnej pomoci seniorom podľa § 30t zákona č. 67/2020 Z.z., dokladom o zaslaní predmetnej žiadosti, potvrdením o očkovaní ako aj vyjadreniami sporových strán, nakoľko tieto listiny boli protistranám postupom podľa § 204 CSP doručené a tieto listiny ani ich obsah nebol druhou stranou sporu spochybnený, preto tunajší súd na základe oboznámenia sa s týmito listinami dospel k záveru, že žalobca sa dňa 8.12.2021 zaočkoval vo Všeobecnej fakultnej nemocnici v Prahe treťou dávkou vakcíny Comirnaty (mRNA očkovacou látkou proti ochoreniu COVID-19), teda absolvoval očkovanie posilňovacou dávkou očkovacej látky do 31. decembra 2021, avšak na území Českej republiky. Zároveň z predložených dokladov je tunajšiemu súdu zrejmé, že žalobca do konca roku 2021 dovŕšil vek nad 60 rokov a taktiež je preukázané (lustráciou v Registri obyvateľov SR), že tento má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Žalobca sa podaním, adresovaným Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, domáhal vyplatenia finančnej pomoci podľa § 30t zákona č. 67/2020 Z.z., pričom táto mu zo strany uvedeného štátneho orgánu nebola vyplatená. Uvedený skutkový stav nebol medzi stranami sporný.

6. Podľa súdu I.inštancie v prejednávacom prípade z ustanovenia § 30t zákona č. 67/2020 Z.z. jednoznačne vyplýva, že zákonodarca jasne a určito vymedzil povinnosti, ktoré musí osoba spĺňať, aby jej vznikol nárok na finančnú pomoc pre seniorov. Zo znenia predmetného zákonného ustanovenia je zrejmé, že tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne a v prípade nesplnenia, čo len jednej z nich, nárok na vyplatenie tohto peňažného plnenia nevzniká. Ako vyplýva zo zisteného skutkového stavu, žalobca spĺňa podmienky podľa § 30t ods. 1 písm. a) (dovŕšil vek 60 rokov) a b) (žalobca má trvalý pobyt na území SR) a zároveň bol zaočkovaný aj posilňovacou dávkou očkovacej látky do 31. decembra 2021, avšak uvedené očkovanie proti ochoreniu COVID-19, spôsobenému korona vírusom SARS-CoV-2, neabsolvoval na území Slovenskej republiky, teda nesplnil podmienku, vymienenú v písmene c) predmetné ustanovenia, v dôsledku čoho mu tento nárok nevznikol. Ako bolo už vyššie konštatované, podmienka miesta, kde nastala právna skutočnosť, na ktorú zákonodarca viaže právne následky, nemôže byť posudzovaná ako kritérium preukazujúce porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, nakoľko sa nejedná o kritérium podľa § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona ani o kritérium podľa čl.12 ods. 2 Ústavy SR, v dôsledku existencie ktorého by dochádzalo k neodôvodneným nerovnostiam medzi osobami, teda k diskriminácii žalobcu. Na základe uvedených skutočností, súd posúdil žalobu žalobcu ako nedôvodnú a preto ju zamietol.

7. Čo sa týka tvrdení žalobcu, že právne účinky nadobudnutých práv a povinností platia v plnej miere a bez obmedzenia v každom členskom štáte, pričom poukázal na uznávanie získaného vzdelania medzi jednotlivými členskými štátmi, prípadne uznávanie vodičského oprávnenia, k tomuto súd prvej inštancie uviedol, že uvedené príklady sú pre predmetné konanie irelevantné a zároveň žalobca opomenul fakt, že uznávaniu týchto dokladov predchádza buď uznávacie konanie (doklady o získanom vzdelaní v iných štátoch ako na území Slovenskej republiky sa uznávajú na základe žiadosti žiadateľa Ministerstvom školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, konkrétne Strediskom na uznávanie dokladov o vzdelaní, s výnimkou dokladov získaných v Českej republike, nakoľko tieto boli z uznávacieho konania vylúčené z dôvodu prijatia medzinárodnej dvojstrannej zmluvy medzi Slovenskou a Českou republikou) alebo takéto uznávacie konanie nie je potrebné z dôvodu existencie inej medzinárodnej zmluvy (Dohody o európskom hospodárskom priestore, na základe ktorej sa uznávajú vodičské preukazy v rámci

členských štátov EÚ) alebo iného právneho aktu medzinárodného práva. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že len v prípade, ak medzi členskými štátmi došlo k vzájomnej dohode alebo prijatiu právnej úpravy na úrovni Európskej únie, len v tom prípade majú jednotlivé akty orgánov verejnej moci rovnaké právne účinky aj v inom členskom štáte. Rovnako to platí aj v prípade úpravy účinkov právnych úkonov, tieto majú účinky na území iného členského štátu len v prípade, ak to vyplýva z medzinárodného práva súkromného, z medzinárodných zmlúv, resp. dohôd alebo z úpravy na pôde Európskej únie. Na pôde Európskej únie bolo prijaté nariadenie o digitálnom COVID preukaze EÚ, ktorého účelom je zabezpečiť uľahčenie cestovania a tým zabezpečiť voľný pohyb osôb, čo zabezpečuje jeden zo základných princípov EÚ. Čo sa týka využívania predmetného potvrdenia o očkovaní proti COVID-19 na vnútroštátne účely (ako napr. prístup na športoviská, MHD, do zamestnania ale aj vnútroštátne právne účinky vyvolané očkovaním) uvedené nespadá do rozsahu pôsobnosti predmetného nariadenia a takéto využívanie preukazov bolo potrebné upraviť vo vnútroštátnom právnom systéme. Rovnako ani postup jednotlivých členských štátov vo vzťahu k prijatiu opatrení na zabezpečenie zvýšenia záujmu o očkovanie nebol harmonizovaný na úrovni EÚ ale uvedené bolo ponechané na jednotlivé členské štáty a ich vnútroštátnu úpravu, preto ak SR svojim vnútroštátnym predpisom stanovila ako podmienku na vyplatenie finančnej pomoci seniorom očkovanie na území SR, nemožno konštatovať splnenie podmienky zaočkovania, ak k tomuto došlo na území iného členského štátu, nakoľko očkovanie na území iného členského štátu má účinky len vo vzťahu k zabezpečeniu voľného pohybu osôb podľa nariadenia o digitálnom COVID preukaze EÚ.

8. Čo sa týka rozhodovania o nároku na náhradu trov konania, súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko žalovaný v dôsledku zamietnutia žaloby bol úspešný v plnom rozsahu. O výške trov konania bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, vydaným súdnym úradníkom, po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

9. Vo vzťahu k návrhu žalobcu na prerušenie konania, súd prvej inštancie poukázal na znenie ustanovenia § 162 ods. 2 písm. b) CSP podľa ktorého súd preruší konanie, ak dospeje k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov podľa Ústavy Slovenskej republiky a zákona č. 314/2018 Z.z., pričom v prejednávanom prípade nemal za to, že je možné iniciovať predmetné konanie podľa § 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko ako už bolo vyššie uvedené nebol daný kvalifikačný dôvod podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pre ktorý by bolo možné uvažovať o porušení zásady rovnakého zaobchádzania a na základe existencie ktorého by dochádzalo k porušovaniu základných práva a slobôd žalobcu, teda súd nemal za to, že by ustanovenie §30t zákona č. 67/2020 Z.z. odporovalo Ústave Slovenskej republiky.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca. V podanom odvolaní poukázal na skutočnosť, že podanie séra proti COVID-19 na Slovensku nemohol absolvovať, pretože zodpovedne orgány a inštitúcie SR, ktoré zo zákona riešili uvedený stav, vrátane vlády SR, mu očkovanie odopreli tým, že bol zákaz prekročenia hraníc a to vo všeobecnosti, pokiaľ občan SR nepreukázal skutočnosť, že bol zaočkovaný, nehovoriac o tragédii, že zodpovedné orgány absolútne nezvládli zaočkovanie a následne podanie posilňujúcej dávky, pretože SR séra nemala v adekvátnom množstve pre vlastných občanov. Nehovoriac o skutočnosti, že v prvotnom počiatku pandémie rezonovala otázka, ktoré sérum podať, aby nenastal vákuum a bola dodržaná kontinuita podaného séra, teda kontinuity značky. Štát svojou nečinnosťou spôsobil, že doslova zbytočne zomreli ľudia. Z uvedeného, preto podmienku očkovania na Slovensku podľa odvolateľa nemohol splniť, vrátane následnej skutočnosti tvrdšieho obmedzenie príjdu na Slovensko a preto bol zaočkovaný aj následne, neobstojí podľa odvolateľa argumentácia súdu, že iné osoby by mohli byť tiež diskriminované, ak boli očkovaní mimo SR a nepodali žalobu, pretože v danom prípade ide o osobné rozhodnutie, - neobstojí odôvodnenie súdu, že bola daná možnosť súdu rozhodnúť bez jeho účasti, aj keď nežiadal o odročenie, - nemožno sa stotožniť ani s odôvodnením súdu, že rozhodol na základe komentára k výkladu pojmu diskriminácia, - nepovažoval postup súdu I. inštancie za relevantný, ak má za to, že v danej veci by nemal predbežne konať Ústavný súd, pretože v danej kauze ide o vec o ktorom nerozhodol zrejme nijaký súd na Slovensku a preto mal odvolateľ zato, že by bolo potrebné pred rozhodnutím vo veci samej postupovať podľa dikcie 162 CSP, majúci za to že rozhodnutie v danej kauze bude mať relevantný vplyv na iné prípady aj v spojení s čl. 47, 51 a 52 Charty základných práv Európskej únie. Odvolateľ navrhol, aby druhostupňový súd napadnuté rozhodnutie zrušil, zároveň žiadal, aby žalovanému trovy konania neboli priznané.

11. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný listom zo dňa 02.05.2023, v ktorom uviedol, že sa stotožnil so skutkovým a právnym názorom prvoinštančného súdu, ktorý je riadne, logicky, presvedčivo a právne správne odôvodnený.

12. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 377 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa odseku 2, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vo veci vykonal všetky potrebné dôkazy, vyvodil z nich správne skutkové zistenia, dôkazy vyhodnotil jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach a takto zistený skutkový stav aj náležite posúdil podľa relevantných právnych noriem vzťahujúcich sa na danú vec. Súd dal odpoveď na všetky podstatné otázky, ktoré sa vzťahujú k posúdeniu uplatneného nároku žalobcu.

13. Po oboznámení sa s obsahom spisu, ako aj napadnutým rozhodnutím okresného súdu odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne. Rozhodnutie okresného súdu je nielen dostatočne podrobné, presvedčivé, ale i jasné, zrozumiteľné a logickým spôsobom sa vysporiadaava so všetkými relevantnými otázkami a aspektmi, teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, tak ako to namieta žalobca vo svojom odvolaní. Naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrne a v celom rozsahu, aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky). Okresný súd sa zaoberal všetkými podstatnými námietkami strán sporu a vo veci rozhodol spravodlivo a zákonne.

14. Okresný súd pri rozhodovaní vychádzal z celého komplexu vykonaných dôkazov, pričom je nepochybné, že vykonané dôkazy objektívne vyhodnotil. Okresný súd však v zistených skutočnostiach nevidel naplnenie podmienok pre prisúdenie nároku na „očkovací príspevok“ žalobcovi, s čím sa odvolací súd stotožňuje v plnom rozsahu. Správny je záver okresného súdu o tom, že neboli splnené podmienky na vyplatenie tohto príspevku u žalobcu, pokiaľ absolvoval očkovanie v Českej republike. Rovnako neboli zistené okolnosti, ktoré by napĺňali kritéria nerovnakého zaobchádzania so žalobcom, pretože nebolo preukázané, aby sa s porovnateľnou skupinou občanov (dôchodcami zaočkovanými v Českej republike) zaobchádzalo odlišným spôsobom, teda žeby im príspevok vyplatený bol na rozdiel od žalobcu. S týmto názorom sa aj odvolací súd stotožňuje.

15. Podľa § 30t ods. 1 zákona č. 67/2020 Z.z., na podporu protipandemických opatrení poskytuje ministerstvo financií finančnú pomoc pre seniorov vo výške podľa odseku 2 pre jednu fyzickú osobu, ktorá spĺňa tieto podmienky:

- a) do konca roka 2021 dovŕšila vek aspoň 60 rokov,
- b) má trvalý pobyt alebo prechodný pobyt na území Slovenskej republiky,
- c) absolvovala očkovanie na území Slovenskej republiky proti ochoreniu COVID-19 spôsobenému korónou vírusom SARS-CoV-2

1. posilňovacou dávkou očkovacej látky do 31. decembra 2021 alebo sa do tohto termínu na takéto očkovanie registrovala a ak toto očkovanie absolvuje do 15. januára 2022 alebo

2. druhou dávkou očkovacej látky od 30. júna 2021 do 31. decembra 2021 alebo sa do 31. decembra 2021 na takéto očkovanie registrovala a ak toto očkovanie absolvuje do 15. januára 2022 alebo

3. prvou dávkou očkovacej látky od 25. novembra 2021 do 31. decembra 2021 alebo sa do 31. decembra 2021 na takéto očkovanie registrovala a ak toto očkovanie absolvuje do 15. januára 2022 alebo

4. jednodávkovou očkovacou látkou do 31. decembra 2021, ak do 1. marca 2022 absolvovala očkovanie posilňovacou dávkou očkovacej látky.

16. Zo skutkového stavu zisteného súdom I. inštancie vyplýva, že žalobca bol zaočkovaný aj posilňovacou dávkou očkovacej látky do 31. decembra 2021, avšak uvedené očkovanie proti ochoreniu COVID-19, spôsobenému korónou vírusom SARS-CoV-2, neabsolvoval na území Slovenskej republiky,

teda nesplnil podmienku, uvedenú v písmene c) vyššie citovaného zákonného ustanovenia, v dôsledku čoho mu tento nárok nevznikol.

17. Ostatné časti obsahu odvolania mali charakter polemiky s úrovňou zvládania pandémie COVID-19 zo strany štátu, nesúhlasu s rozhodnutím súdu I. inštancie, nemali charakter odvolacích námietok. Odvolací súd zdôrazňuje, že právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia ako súčasť práva na spravodlivý proces aj v zmysle stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. v nálezoch sp. zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 243/07, I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010) nezahŕňa aj právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, a ani právo na to, aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka konania.

18. Odvolací súd nezistil žiadne pochybenia okresného súdu a preto rozsudok okresného súdu ako vecne správne potvrdil, a to aj vo výroku o trovách konania.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný, preto mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Plne úspešný bol žalovaný, avšak z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzajúc z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonómiu konania, úspešnému žalovanému v odvolacom konaní nárok na náhradu trov nepriznal.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).